

ปริศนา สายเลือดต้องห้าม

禁忌
の子

ยามาจูกิ มิโอะ เขียน
กั๋งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

ปราศนา
สายเลือดต้องห้าม

禁忌
の子

ยามาจิจิ มิโอะ เซียน
กิ้งดาว ไตรยสุนันท์ แพล

จากใจสำนักพิมพ์

หากวันหนึ่ง... คุณพบศพที่มีใบหน้าเหมือนคุณทุกกระเปียดนิ้ว และพบว่าการตายนั้นไม่ใช่แค่อุบัติเหตุ คุณจะยังเชื่อใน ‘โชคชะตา’ อยู่หรือ..

ยินดีต้อนรับสู่โลกของ “ปริศนาสายเลือดต้องห้าม” นวนิยายสืบสวนทางการแพทย์ที่เขียนโดยแพทย์ผู้ปฏิบัติงานจริง ยามาจุจิ มิโอะ เจ้าของรางวัลอายุภาวะ เท็ตสึยะ ที่จะพาไปกระชากความจริงออกจากความมืดมน

ติดตามนายแพทย์ ทาเคตะ วาตารุ เข้าสู่การสืบสวนที่จะเปลี่ยนชีวิตเขาไปตลอดกาล เมื่อศพนิรนามที่ชื่อ “อุกเจินสิบสอง” คือภพสะท้อนของตัวเขาเอง ความคล้ายคลึงอันน่าขนลุกนี้คือคำใบ้เดียวที่จะนำพาเขาดำดิ่งสู่...

ความลับที่ถูกฝังไว้ใต้อำนาจของวงการแพทย์ ความปรารถนาอันรุนแรงของคนที่ยอมแลกทุกอย่างเพื่อความสำเร็จ และความผิดพลาดที่ส่งต่อมาตามสายเลือด

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นชวนผู้อ่านคิดตามไปกับเกมตรรกะที่ต้องใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน เพราะนั่นคือตัวต่อของจิ๊กซอว์ฆาตกรรมห้องปิดตายที่ซ่อนเร้นพร้อมที่จะเปิดโปงความจริงที่สังคมพยายามจะ ‘ห้าม’ ไว้หรือยัง

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

หากคุณพบว่าศพที่ถูกส่งเข้าห้องฉุกเฉินมีใบหน้าเหมือนคุณทุกอย่าง ทั้งที่คุณเป็นลูกคนเดียวและไม่เคยรู้จักอีกฝ่ายมาก่อน — คุณจะทำอะไร

ปริศนาสายเลือดต้องห้ามเรื่องราวที่เริ่มต้นจากความสงสัยในต้นกำเนิดของตัวเอง แล้วคลี่คลายไปสู่ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น — ความจริงที่แต่ละต้องหัวใจของผู้อ่านผ่านประเด็นที่ซับซ้อนทางจริยธรรม และความเป็นมนุษย์ นิยายเรื่องนี้พาผู้อ่านเปิดโลกของเทคโนโลยี การเจริญพันธุ์ ซึ่งเคยถูกมองว่าเป็นทางออกของคนอยากมีลูก แต่กลับซ่อนคำถามที่ยังไร้คำตอบไว้มากมาย เช่น สิทธิในการรู้ที่มาของตนเอง ความลักลั่นทางกฎหมาย และผลกระทบที่อาจตกทอดไปถึงรุ่นลูกหลานอย่างไม่ตั้งใจ

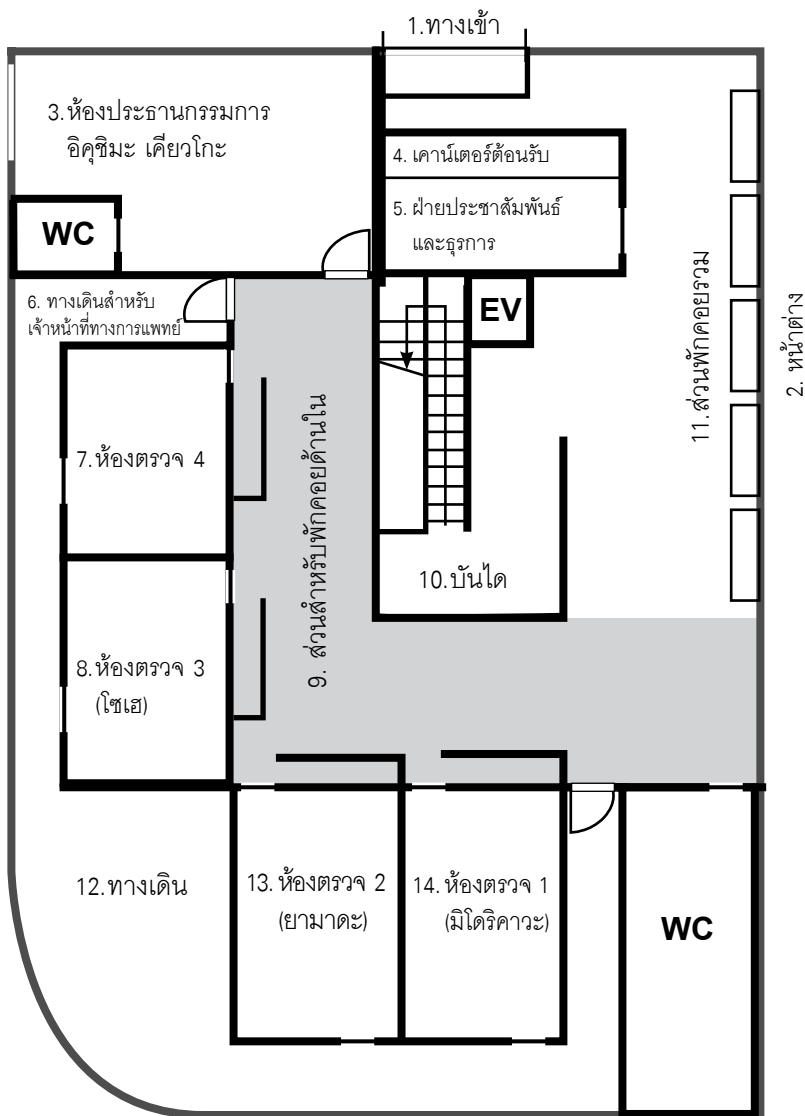
ท่ามกลางความรัก ความผูกพัน และความลับที่ไม่ควรถูกเปิดเผย เราจะได้เห็นตัวละครที่ต้องตัดสินใจในสิ่งที่ไม่ได้ถูกหรือผิดชัดเจน ต้องเลือกจะให้ภัยหรือแบกรับความผิดไปตลอดชีวิต นิยายเรื่องนี้ไม่ใช่นิยายที่ตั้งใจสอนบทเรียนใดๆ โดยตรง แต่มันทำหน้ำที่เป็นกระจกสะท้อนว่าการกระทำหนึ่งอาจมีผลยาวไกลกว่าที่ใครจะคาดคิด

ในโลกที่เรายังไม่มีคำตอบพร้อมสำหรับทุกปัญหา บางครั้งการยอมรับความไม่สมบูรณ์ของชีวิตอาจเป็นสิ่งกล้าหาญที่สุดที่มนุษย์จะทำได้

กิงดาว ไตรยสุนันท์

สารบัญ

บทที่ 1 จุดเริ่มต้น	6
บทที่ 2 ความเชื่อมโยง	47
บทที่ 3 ห้องปิดตาย	98
บทที่ 4 เศษส่วน	158
บทที่ 5 ความจริง	238
บทส่งท้าย แผลงชีปะขาว	298

แผนผังอัคริษิมะ รีโปรคคลินิก

บทที่ 1

จุดเริ่มต้น

วันที่ 17 เมษายน 2023 เวลาสองทุ่มสิบห้านาที โทรศัพท์สายด่วนดังขึ้น
“ครับ ห้องฉุกเฉินโรงพยาบาลเฮียวงะ ทาเคตะพูดครับ”
“จากหน่วยกู้ภัยนารุมิยะครับ ช่วยรับคนไข้ CPA (หัวใจหยุดเต้น)
ด้วยครับ”

ได้ยินเสียงสัญญาณของเครื่อง AED ที่ปลายสาย

“ทราบแล้ว ทางเราสามารถรับได้ สถานการณ์เป็นยังไง”

“คู่รักที่ออกไปเดินเล่นเห็นร่างเขาลอยอยู่นอกชายฝั่งนารุมิยะ
เลยประสานงานกับหน่วยกู้ภัยทางน้ำนำร่างขึ้นมาแต่หัวใจหยุดเต้น
เป็นชายคาดอายุประมาณสามสิบปี ระบุตัวตนไม่ได้ ไม่มีป้ายสแตนด์เดอร์
(ผู้เห็นเหตุการณ์) คลื่นไฟฟ้าหัวใจเริ่มต้นแสดงภาวะเอซิสโตลี (หัวใจหยุด
ทำงาน) คลื่นไฟฟ้าหัวใจไม่มีการเปลี่ยนแปลง”

แทบไม่มีหวังเลย แบบนั้นถ้ากู้ชีพทันทีก็อาจจะช่วยได้ เขาไม่ใช่คน
ที่เพิ่งจมน้ำมาไม่นาน แต่จมนานแล้ว และเป็นแค่ศพที่จมน้ำตายเท่านั้น
พนันกันดูก็ได้

ตามหลักแล้วหากเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน ถึงไม่มีแพทย์อยู่
หน่วยกู้ภัยฉุกเฉินก็สามารถวินิจฉัยการเสียชีวิตได้ แต่ตั้งแต่มีรายงานว่า
เกิดเหตุการณ์ที่วินิจัยคนที่ยังไม่ตายว่าเสียชีวิตเมื่อหลายปีก่อน ถ้าไม่ชัดเจน
จริงๆ หน่วยกู้ภัยต้องนำส่งไปยังโรงพยาบาล ที่ว่าชัดเจนนั้น หมายถึง
ศพที่ถึงขั้นส่งกลิ่นเน่าเหม็นหรือไม่ก็ศีรษะขาดเลยทีเดียว

ทาเคตะ วาดารุ ตอบรับไปตามหน้าที่และสอบถามเวลาที่คาดว่า

จะมาถึงสองทุ่มครึ่ง ชายหาดนารุมิยะอยู่ใกล้โรงพยาบาล จึงคิดว่า
จะมาถึงในอีกประมาณสิบนาที

เพื่อแก้อาการเมาค้าง เขาดื่มเครื่องดื่มเกลือแร่ขวดเดียวกระดึ้น
ตัวเองก่อนออกจากห้องพักแพทย์ และกินยาแก้ปวดด้วยแม้จะรู้ว่าไม่ใช่
วิธีที่ดีก็ตาม ตั้งแต่เกิดวิกฤตโควิดที่น่าเบื่อ โอกาสที่จะกินดื่มสังสรรค์กับ
คนอื่นนอกจากครอบครัวก็ลดลงมาก ในงานเลี้ยงรุ่นเมื่อคืนเขาก็ปฏิบัติ
ตามนโยบายของโรงพยาบาล โดยเป็นการกินเลี้ยงเรียบง่ายซึ่งมีแค่สี่คน
การไม่ได้เจอกันมานานทำให้เพลิดเพลินสุดเหวี่ยงเกินไปหน่อย

ในห้องตรวจรักษาเบื้องต้นซึ่งกว้างกว่าห้องเรียนเล็กน้อยนั้น มีเตียง
เคลื่อนย้ายผู้ป่วยสามเตียง และโต๊ะทำงานที่มุมห้องซึ่งมีเครื่องคอมพิวเตอร์
สำหรับเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ อยู่ภายใต้แสงไฟจากหลอดฟลูออเรสเซนต์
พอเข้าไปในห้องก็เห็นโคมียามะ พยาบาลกะดึกกำลังเขียนบันทึกประจำวัน
อยู่ที่โต๊ะทำงานกลางห้อง จึงเอ่ยทักทันที

“จะมีคนไข้ CPA เข้ามานะ อีกสิบนาที”

“โอเค เดี่ยวจัดการให้”

โคมียามะซึ่งเป็นพยาบาลมืออาชีพชุนัวโป่งให้ ก่อนจะเริ่มตระเตรียม
อุปกรณ์ให้น้ำเกลือและชุดใส่ท่อช่วยหายใจอย่างคล่องแคล่ว ร่างกาย
ที่สมบุรณ์แข็งแรงของเธอทำให้เสื้อกาวน์พลาสติกแทบปริแตกออกได้ทุกเมื่อ

“คนไข้เป็นใคร”

“ได้ยินว่าเป็นชายหนุ่มนะ”

“อ้วยตาย”

“แต่คิดว่าเวลาน่าจะผ่านมาสักพักแล้ว อาจจะเป็นแค่ศพจมน้ำก็ได้
ไม่มีคนเห็นเหตุการณ์ โอกาสรอดต่ำ”

“เอาน่าใจเย็นๆ เดี่ยวจะตามหารูตะ แพทย์ฝึกหัดมาให้แหละ”

ในขณะที่พูดเธอก็หยิบเครื่องพีเอชเอสขึ้นมาแล้ว

“อ้าว แค่อารูตะคนเดียวหรอ”

“ก็ใช่ล่ะสิ ตั้งแต่วັນนี้แพทย์ฝึกหัดปีหนึ่งก็จะได้แจ้งเกิดในฐานะแพทย์
ออกเเวรเดี่ยวอย่างเต็มตัวแล้ว”

เขาเผลอหัวเราะออกมา อารูตะเองไม่ได้มีปัญหาอะไรเลย เพียงแต่
ไม่คิดว่าแพทย์ประจำห้องฉุกเฉินกับแพทย์ฝึกหัดที่เพิ่งเลื่อนตำแหน่งจาก
นักศึกษาขึ้นมาเป็นแพทย์ได้เพียงสองสัปดาห์ จะต้องมาเข้าเเวรห้องฉุกเฉิน
ระดับสาม¹ กันสองคน นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นประจำ แต่เหมือนเขาก็ต้อง
คอยทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงเด็กไปด้วย

อารูตะมีรูปร่างสูงเพรียว ผอมยาวสีทองซึ่งรวบขึ้นและประดับด้วย
เครื่องประดับที่ดูจัดเต็มทำให้เธอค่อนข้างดูโดดเด่น เธอเพิ่งเข้ามาประจำ
ที่แผนกฉุกเฉินเดือนนี้เอง—แพทย์ฝึกหัดจะต้องเวียนไปประจำยังแผนก
ต่างๆ ครึ่งละหลายเดือนเพื่อเรียนรู้หลายเรื่อง— รูปลักษณ์ภายนอกที่ดู
ดูดนดาของเธอทำให้เขาต้องระวังตัวขณะสอน แต่กลับรู้สึกว่าเขาเป็นคน
ที่ตั้งใจทำงานอย่างจริงจังผิวดาด

“สวัสดีค่ะ”

ตอนที่อารูตะเดินตบรองเท้าคล็อกที่ติดหมุดตักแต่งมากมายเข้ามา
อย่างเคย ก็ได้ยินเสียงสัญญาณของรถฉุกเฉินดังมาแต่ไกล

“คนไข้ CPA นะ แต่งตัวเร็ว”

เขาพูดขณะหยิบหน้ากากอนามัย N95 ให้ตัวเองแล้วยื่นให้อารูตะ
ตอนนี้โควิดกำลังจะถูกจัดให้เป็นโรคที่เฝ้าระวังต่ำทำให้ผู้คนกำลังหลงระเริง
แต่ไวรัสก็ยังคงเป็นไวรัส ดังนั้นการกักตัวผู้ป่วยที่ไม่ใช่ผู้ป่วยติดเชื้อภายใน
โรงพยาบาลและไม่รู้ว่าเป็นใครมาจากไหน จำเป็นต้องทำภายใต้การป้องกัน
อย่างเต็มรูปแบบ เพราะถ้าภายหลังพบว่าผู้ป่วยติดเชื้อโควิด ตัวเองจะถูก
จัดให้เป็น “ผู้สัมผัสใกล้ชิด” ซึ่งไม่ใช่เรื่องตลกแน่

¹ ห้องฉุกเฉินสำหรับผู้ป่วยที่มีอาการร้ายแรงถึงขั้นเป็นอันตรายต่อชีวิต

พอเขาถอดหน้ากากอนามัยธรรมดาออกแล้วใส่หน้ากากอนามัย N95
ฮารุตะก็หัวเราะคิกคัก

“มีอะไร”

“ฉันนึกได้ว่า เพิ่งเคยเห็นหน้าของอาจารย์ตอนไม่ใส่หน้ากากเป็น
ครั้งแรกนะคะ”

“ตกใจละสิ หล่อกว่าที่คิดซะใหม่”

ฮารุตะหลุดหัวเราะออกมา ขอโทษนะ นี่แค่ผมแสร้งตัวเองเล่น แต่ก็
จริงอย่างที่เธอพูด เขารู้สึกเหมือนกันว่าไม่เคยเห็นหน้าจริงของใครเลย
และไม่รู้ว่าต่อไปจะเป็นอย่างไร แต่โลกยุคนี้มันน่าอัศจรรย์ใจไม่ออก
ซึ่งหมายถึงหายใจไม่ออกภายใต้หน้ากากจริงๆ

ฮารุตะซึ่งสวมกาวน้ป้องกันสีฟ้าเคาะแป้นพิมพ์ของระบบเวชระเบียน
อิเล็กทรอนิกส์อย่างคล่องแคล่ว และเปิดหน้าข้อมูลของผู้ป่วยที่กำลัง
จะเข้ามา

บนหน้าจอปรากฏข้อความว่า “ฉุกเฉินสิบสอง” สำหรับผู้ป่วยที่ไม่ทราบ
ชื่อ ทุกคนจะถูกกำหนดหมายเลขสุ่มแบบนี้แทนชื่อ แม้ส่วนใหญ่จะสามารถ
ระบุตัวตนได้ในภายหลัง แต่บางรายก็ไม่มีวันได้รู้เลยว่าเป็นใคร

เสียงสัญญาณของรถฉุกเฉินหยุดลงกะทันหัน และสัญญาณเตือนว่า
คนไข้มาถึงแล้วก็ดังขึ้นแทน

—ได้เวลาเริ่มงานแล้ว ไปกันเถอะ ทาเคดะซึ่งมีฮารุตะกับพยาบาล
โคมียามาตามหลัง ใช้เท้าเตะสวิตช์เปิดประตูที่เชื่อมกับนอกอาคารให้
รถฉุกเฉินเข้ามา

หน่วยฉุกเฉินตั้งอยู่ชั้นกึ่งใต้ดิน ด้านนอกมีตึสนิท และทันทีที่ประตู
เปิดออก ลมเย็นของฤดูใบไม้ผลิก็พัดเข้ามาปะทะใบหน้าจนเย็น อากาศขึ้น
จนรู้สึกหนักอึ้ง บางทีฝนอาจกำลังจะตก

รถพยาบาลเคลื่อนตัวเข้ามาช้าๆ ก่อนจะหยุดนิ่งตรงหน้าคนทั้งสาม

ทันใดนั้นประตูด้านหลังของรพพยาบาลก็เปิดออก เจ้าหน้าที่กู้ภัยสองคน ซึ่งขนานอยู่ข้างเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วยก็พุ่งเข้ามาทันที เจ้าหน้าที่คนหนึ่งรีบทำการปั๊มหัวใจอย่างต่อเนื่อง

“หนึ่ง... สอง... สาม... สี่... ห้า...”

เจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ฝั่งศีรษะของผู้ป่วย สอดท่อช่วยหายใจได้สำเร็จ และกำลังบีบอุปกรณ์ช่วยหายใจแบบใช้มือด้วยความคล่องแคล่ว

พวกเขาให้สัญญาณ ‘หนึ่ง สอง สาม’ ขณะยกผู้ป่วยออกจากเตียง เคลื่อนย้ายไปยังเตียงของห้องตรวจรักษาเบื้องต้น ‘ผู้ป่วย’ คนนั้นอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า

มองเห็นๆ ไม่พบบาดแผลใหญ่ตามร่างกาย แม้ร่างจะอยู่ในน้ำมาก่อน แต่ร่างกายของคนหนุ่มกลับไม่ได้รับความเสียหายมากนัก ดังนั้นแม้ทีมกู้ภัยจะรู้ว่าโอกาสรอดไม่มาก แต่ก็พอเข้าใจว่าทำไมพวกเขาถึงเลือกนำตัวส่งโรงพยาบาลโดยไม่ยืนยันการเสียชีวิต อาจเป็นเพราะร่างถูกกระแสน้ำพัดไปมาจึงทำให้ยังไม่เกิดการแข็งตัวหลังเสียชีวิต

“อาการระหว่างการส่งตัวมาเป็นยังไงบ้าง”

ทันทีที่เขาหันไปทางหัวหน้าหน่วยกู้ภัยวัยกลางคนเพื่อรับรายงานต่อก็เห็นว่าเขาทำท่าตกใจ

“มีอะไรหรรอครับ”

“อา เปล่าครับ...”

“คลื่นไฟฟ้าหัวใจล่าสุดเป็นยังไง”

“...เอชเอสดีลีครับ”

หัวหน้าหน่วยพูดขณะใช้แขนเสื้อปาดเหงื่อที่หน้าผากอย่างรวดเร็ว

“อืม ไม่เป็นไรหรอกครับ แต่ตอนนี้หน่วยผมคนไม่พอ รบกวนช่วยกู้ชีพคนไข้ก่อนนะครับ ขอโทษด้วยที่ต้องรบกวนทุกครั้งเลย”

“แน่นอนครับ ผมช่วยเอง”

หัวหน้าทีมกู้ภัยรู้สึกเกรงใจกับคำแก้ตัว ก่อนจะพยักหน้า
“คุณโคมียามะ ให้แลคเตทริงเกอร์เต็มที่ ชีดอะดรีนาลีนหนึ่งแอมพูล²
จับเวลาไปด้วย”

“เซอร์-เยส-เซอร์”

โคมียามะยกนิ้วโป้งให้

“ฉันมาใส่ท่อช่วยหายใจกัน ฮารุตะจัดการได้เลย”

“ฉันหรือคะ”

“ผมจะคอยช่วยเหลือ”

เวลาผ่านไปสองนาทีกหลังจากผู้ป่วยมาถึง

“ตรวจชีพจร”

หน่วยกู้ภัยหยุดปั๊มหัวใจชั่วคราวเพื่อตรวจสอบคลื่นไฟฟ้าหัวใจ

ภาวะเอซีสโตลี หน้าจอมอนิเตอร์แสดงค่าเป็นศูนย์ คลื่นไฟฟ้าหัวใจ
เป็นเส้นตรงสนิท ไม่มีการเต้นของหัวใจแม้แต่เล็กน้อย

ว่ากันว่าหากหัวใจหยุดเต้นเกินห้านาที การช่วยชีวิตจะเป็นไปได้ยากมาก
เป็นไปตามคาด คนไข้จะเสียชีวิตมาสักพักหนึ่งแล้ว เขาคิด

หลังจากเห็นคลื่นหัวใจ หน่วยกู้ภัยก็เริ่มทำการปั๊มหัวใจต่อ

เขาตรวจสอบตำแหน่งของแกนโลหะภายในท่อช่วยหายใจ ในขณะที่
เดียวกันกับบอกให้ฮารุตะไปยืนที่ฝั่งศีรษะของลูกเงินสิบสอง แม้เธอจะดูเป็น
คนที่ไม่ค่อยตื่นเต้นอะไรก็ยังซ่อนความเครียดเอาไว้ไม่อยู่

เธอใช้มือขวาบีบอุปกรณ์ช่วยหายใจแบบใช้มือบีบที่ได้จากหน่วยกู้ภัย
และใช้มือซ้ายจับเครื่องมือช่วยสอดท่อช่วยหายใจอย่างแก้ัง เงามองปั๊ม
อุปกรณ์ช่วยหายใจดับังโบน้าผู้ป่วย

“ไม่ต้องกลัว ทำตามที่สอนมา ใจเย็นๆ”

“ค่ะ”

² ปริมาตร 2 มิลลิลิตร

“เอากล้องออกก่อนนะ สาม สอง หนึ่ง...”

เธอปล่อยลมออกจากบอลลูนที่ปลายท่อช่วยหายใจด้วยเข็มฉีดยา แล้วดึงท่อช่วยหายใจขนาดใหญ่ออกจากลำคอ มีเสียงดังพรวด และมี น้ำทะเลไหลทะลักออกมาจากปาก

ในขณะเดียวกัน ใบหน้าของชายคนนั้นก็ปรากฏให้เห็น

“กรีดดด!”

ฮารุตะกรีดร้อง เครื่องมือช่วยสอดท่อช่วยหายใจในมือหล่นกระแทกพื้น เสียงดังก้องไปทั้งห้องตรวจ

ความตกใจทำให้ทำอะไรไม่ถูก

เขาเคยเห็นหน้าของลูกเงินสิบสองมาก่อน

ใบหน้าที่เห็นจนเบื่อทุกวันเมื่อสองกระเจก

ใบหน้าที่เขามักคิดเสมอว่า ถ้าหล่อกว่านี้อีกนิดก็คงจะดี

ผิวค่อนข้างคล้ำ ตาชั้นเดียว คางเหลี่ยม คิ้วหนา จมูกโด่งเป็นสันคม

ใบหน้าที่ค่อนข้างโหม่งซึ่งปีนี้จะอายุครบสามสิบสามปี

ลูกเงินสิบสอง หน้าตาเหมือนเราอย่างกับแกะ

เขาแทบจำสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่ได้ เขาแค่ทำงานไปตาม สัญชาตญาณ คือสลับกับฮารุตะเพื่อสอดท่อช่วยหายใจให้ชายที่หน้าตาเหมือนตัวเอง เมื่อการกู้ชีพไม่ได้ผลจึงรีบยืนยันการเสียชีวิตโดยเร็ว

หัวของเขาหนักอึ้งจนชา ปวดตื้อ ขณะที่ยื่นค้ำมองดูหน่วยกู้ภัยออกไป และประตูที่เปิดออกนอกอาคารค่อยๆ ปิดลง ก็มีมือมาตบไหล่เบาๆ

“...โอเคไหมคะ”

เขารู้สึกถึงความห่วงใยจากโคมียามะ

“ขอบใจ แต่โชคไม่ดีที่ไม่โอเค... ฮารุตะล่ะ”

“พัก่อนอยู่ในห้องประชุมค่ะ”

ดูเหมือนว่าฮารุตะจะรู้สึกไม่สบาย ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะเธอเพิ่งเป็นหมอ
แค่สองสัปดาห์ก็ต้องเจอเรื่องแบบนี้แล้ว

“เขาคงไม่ใช่... พี่น้องของคุณใช่ไหม”

“ผมเป็นลูกคนเดียว และไม่เคยเจอเขามาก่อนเลยด้วย”

“แปลกแทนอ จันเคยได้ยินว่ามนุษย์เราจะมีคนที่เหมือนกันอย่างกับ
ฝาแฝดอยู่สามคนในโลก... แต่จันจะพูดดีหรือเปล่านะว่าเขาเหมือนอาจารย์
เป๊ะเลย เกินกว่าแค่เหมือนแล้วละ”

โคมียามะขมวดคิ้วบนใบหน้ากลมที่ดูใจดี แฮ่ ทั้งสองถอนหายใจ
พร้อมกันแล้วมองเข้าไปในห้องตรวจราวกับมีแรงดึงดูด

ร่างไร้วิญญาณนั้นนอนอยู่บนเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย แม้จะอยู่ห่าง
ออกไปราวห้าเมตร แต่กลิ่นเหม็นคาวที่เป็นลักษณะเฉพาะของกลิ่นศพ
ซึ่งปะปนกับกลิ่นไอทะเลยังโถมมาถึงตรงนี้ พอมองไปก็ชวนให้รู้สึกคลื่นไส้
จนต้องเบือนหน้าหนีโดยไม่รู้ตัว ซึ่งโคมียามะก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน

“...เอาผ้าคลุมหน้าเขาก่อนไหม”

เธอพูดโดยเบือนหน้าออกจากศพ และสายตาที่เบือนหนีมาสบกัน
ทำให้โคมียามะหลบสายตาอีกครั้งอย่างไม่ตั้งใจ คนที่อยู่ในห้องตรวจนี้
มีเพียงชายสองคนที่มีหน้าตาเหมือนกัน คนหนึ่งเป็น คนหนึ่งตาย แล้วก็
โคมียามะเท่านั้น ช่างเป็นสถานการณ์ที่น่าอึดอัดไม่น้อย

“...นั่นสิ แต่ทำซีทีสแกน (เอกซเรย์คอมพิวเตอร์) ทั้งร่างไว้ก่อนดีไหม”

การทำออปปีซี อิมเมจิง หรือการถ่ายภาพเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ของศพ
แทนการผ่าชันสูตรศพอย่างง่ายในห้องฉุกเฉิน เป็นหน้าที่หนึ่งของแพทย์
แผนกฉุกเฉินซึ่งขึ้นอยู่กับนโยบายของแต่ละโรงพยาบาล กรณีที่เสียชีวิต
อย่างผิดธรรมชาติโดยไม่ทราบสาเหตุ แทนที่จะออก “ใบรับรองการเสียชีวิต”
แพทย์จะต้องออก “ใบชันสูตรศพ” แทน ภาพเอกซเรย์คอมพิวเตอร์จะเป็น
ข้อมูลอ้างอิงอย่างหนึ่งเมื่อต้องส่งข้อมูลให้ตำรวจ

เขากับโคมียามะช่วยกันเข็นเตียงซึ่งมีศพย้ายขึ้นไปนอนบนเครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ ผมดันสีดำที่เปียกชุ่มลงแนบกับหน้าผากสีคล้ำนั้น ดูเหมือนสาหร่ายและโซยกลืนไอทะเลออกมา

การสแกนร่างเสร็จสิ้นลงพร้อมกับเสียงที่นำฟังของเครื่องเอกซเรย์ทาเคดะเคลื่อนเมาส์ไปที่หน้าจอวิเคราะห์เป็นเพื่อคุณภาพที่ได้

สิ่งที่แรกที่สะดุดตาคือปอดทั้งสองข้างเป็นสีขาวล้วน คงเกิดจากการจมน้ำและเสียชีวิตมาแล้วสักระยะ ภาพถ่ายบริเวณหน้าอกและช่องท้องแสดงถึงภาวะร้ายแรง เช่น การฉีกขาดของหลอดเลือดแดงใหญ่ หรือการทะลุของทางเดินอาหาร

เขาตรวจสอบบริเวณศีรษะ

แล้วสายตาของเขาก็หยุดชะงัก

มีภาวะเลือดคั่งใต้ผิวหนังที่ศีรษะส่วนหลังและกะโหลกศีรษะร้าย เนื่องจากเสียชีวิตมาระยะหนึ่งแล้ว ร่องหยักของสมองแทบจะหายไปทั้งหมด แต่ตรวจพบเลือดที่คั่งกระจายตัวเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวบนพื้นผิวของสมอง เป็นอาการเลือดออกใต้เยื่อหุ้มสมองชั้นแข็งแบบเฉียบพลันจากบาดแผลภายนอก

เรื่องนี้ชักมีกลิ่นไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว

“จมน้ำตาย หรือถูกซ้อมแล้วโยนทิ้งทะเลกันแน่”

เขาพึมพำกับตัวเอง

เมื่อบอกว่า ผมจะประสานงานกับตำรวจเอง โคมียามะก็เดินกลับไปยังเคาน์เตอร์พยาบาลที่ด้านใน จากนั้นห้องตรวจก็ตกอยู่ในความเงียบ

เขาทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ตรงหน้าเครื่องคอมพิวเตอร์วิเคราะห์เป็นดังตั้งเก้าอี้ส่งเสียงลั่นเล็กน้อย

หน้าจอของระบบวิเคราะห์เป็นอิเล็กทรอนิกส์ตรงหน้าที่มีดลงสะท้อนภาพของเขาให้เห็นจางๆ

ใบหน้าเหนื่อยล้าที่อยู่เลยชุดผ้าตัดสีเทาขึ้นไปนั้นดูเหมือนใบหน้าของศพนั้นไม่มีผิด

เขายังติดใจเกี่ยวกับศพนั้นอยู่ แต่ไม่กล้าพอจะเลิกผ้าออกดูตามลำพังตอนที่ถอดท่อช่วยหายใจ เราสบตากับ... จุกเงินสิบสอง ดวงตาที่ขุ่นมัวเพราะกระจกตาละลายนั่น ดูเหมือนจะจ้องมาที่เราแวบหนึ่ง ...อา แค่นี้ก็เสียส้นหลังวาบแล้ว

ยังไ้ก็เถอะ มอมนั้นที่เหมือนเราอย่างกับแกะเป็นใครกันแน่

สามสิบนาที่ต่อมา ตำรวจก็มาถึง พวกเขาตรวจสอบสภาพศพตามหน้าที่ก่อนจะเก็บภาพ ในขณะที่เหตุการณ์เริ่มดำเนินไปตามปกติ ทาเคดะยื่นเอามือไพล่หลังและดูการทำงานของตำรวจอย่างใจลอย แต่พอสังเกตดูดีๆ ไม่ใช่แค่ใบหน้าเท่านั้นที่เหมือน แต่ศพนั้นมีส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแปด เซนติเมตรและน้ำหนักเจ็ดสิบสี่กิโลกรัมเท่ากับเขา เท่าที่เห็นอาจเหมือนกันทุกอย่าง ทั้งไหล่กว้างและมีกล้ามเนื้อ ขนาดของมือ ความยาวของขา โครงร่างก็เหมือน นี่อาจจะคล้ายกับสิ่งที่เรียกว่ามนุษย์โคลนนิ่งก็ได้

ตอนที่เจ้าหน้าที่สืบสวนพลิกศพเพื่อตรวจสอบด้านหลัง ก็เห็นขนที่ขึ้นอยู่หนาแน่นบริเวณก้น

เขาพนมมือถึงตอนที่คบหาและมีความสัมพันธ์ครั้งแรกกับเอริกะ ภรรยาของเขาขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

--คุณไม่ค่อยมีขนตามตัว แต่กลับมีขนที่ก้นหรือเนี่ย

เขานึกถึงตอนที่เธอซุกตัวอยู่ในอ้อมอกของเขาและหัวเราะคิกคัก

--แต่หน้อยนะ

--หือ ไม่หรอก ดียิ่งกว่าดีเสียอีก

เอริกะพูดแล้วหัวเราะอีกครั้ง แต่สถานการณ์ตอนนี้ไม่น่าหัวเราะเลยทำไม ทำไมเราจะต้องมาเหมือนกับศพที่นอนอยู่ตรงหน้าแม้กระทั่งขนที่ก้นด้วยนะ

ตอนเลิกผ้าที่คลุมหน้าออก เขาดูออกว่าเจ้าหน้าที่สืบสวนสะดุ้งแม้มองจากทางด้านหลัง แต่ก็ควบคุมสติเอาไว้ได้สมกับเป็นตำรวจ

“เขาเป็นญาติกับคุณหรือครับ”

เจ้าหน้าที่สืบสวนเก็บข้อมูลทั้งหมดที่แสดงบนหน้าจอของระบบเวาระเบียน เช่น ภาพถ่ายเอกซเรย์คอมพิวเตอร์และผลตรวจเลือด ก่อนจะกลับไปนั้นก็เป็นเวลาเกือบตีหนึ่งแล้ว

“มีบาดแผลบริเวณศีรษะด้วย เพื่อความแน่ใจ เราจะดำเนินการสืบสวนทั้งในแง่มุมของคดีอาชญากรรมและอุบัติเหตุ อาจมีการขอข้อมูลเพิ่มเติมต้องขอความร่วมมือด้วยครับ”

“จะผ่าชันสูตรศพไหมครับ”

“คิดว่าต้องผ่าครับ”

เขาจินตนาการภาพตัวเองโดนผ่าขึ้นมาอย่างลึมดัว จนรู้สึกคลื่นไส้ อยากจะอาเจียน เขาสลับความคิดในสมองเพื่อลบภาพนั้น และพยายามบังคับตัวเองให้เข้าใจขั้นตอนการทำงานของตำรวจ

การผ่าชันสูตรอาจหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่เขาอดคิดไม่ได้ว่าศพจะถูกดูแลอย่างดีและได้รับการไว้อาลัยตามสมควร ไม่ใช่เพราะศพนั้นเหมือนเขาราวกับฝาแฝด แต่เพราะอายุยังค่อนข้างน้อย เขามีครอบครัวใหม่นะ ซึ่งถ้าครอบครัวกำลังตามหาเขา นึกไปแล้วก็น่าสงสาร ถ้าระบุตัวตนและคืนศพให้ครอบครัวได้โดยเร็วก็คงดี

“คือว่า คุณคงสังเกตเห็นนะครับว่า ศพนั้นกับผมหน้าตาเหมือนกันมาก ผมเลยรู้สึกตกใจ ถ้ารู้ว่าเขาเป็นใครเมื่อไหร่ช่วยแจ้งรายละเอียดให้ผมด้วยได้ไหมครับ”

เจ้าหน้าที่สืบสวนมีสีหน้าผ่อนคลายลงทันที

“แน่นอนครับ มันเป็นหน้าที่อยู่แล้ว ถ้าระบุตัวตนได้จะแจ้งทางโรงพยาบาลนะครับ เพียงแต่ในแง่การเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลอาจจะบอก

อะไรมากกว่านั้นไม่ได้ครับ”

“ได้ครับ ...เอ่อ หวังว่าจะระบุตัวตนของเขาได้นะครับ”

“ครับ ผมก็หวังอย่างนั้น”

เจ้าหน้าที่สืบสวนกล่าวว่าลา ก่อนจะพาร่างของลูกเงินสิบสองขึ้นรถยนต์กลับไปด้วย โดยปกติเขาแทบไม่เคยทำถึงขนาดนี้ แต่ครั้งนี้เขาเปิดประตูค้างไว้และโค้งคำนับจนกระทั่งรถยนต์ลับตาไป พอเงยหน้าขึ้นเขาถึงเห็นว่าล้อรถวิ่งลุยน้ำฝนจนกระเซ็น แล้วแล่นออกไปท่ามกลางสายฝน ฝนตกลงมาตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ เขาได้ยินเสียงฟ้าร้องดังมาแต่ไกล

ถึงแม้ตำรวจจะกลับไปแล้ว แต่เขาก็แทบไม่ได้หลับเลยจนถึงเช้า ผู้ป่วยนอกก็น้อย แสดงว่าสาเหตุที่นอนไม่หลับเกิดจากปัญหาด้านจิตใจแน่ เขาออกจะภาคภูมิใจที่ตนสามารถนอนหลับได้ทันทีไม่ว่าบนเตียงไหนก็ตาม แต่พอหลับตาลงก็เห็นภาพใบหน้าของศพนั้นลอยขึ้นมาในความคิด ไม่ว่าจะอย่างไรหลับไม่ลง

เขาคิดถึงเอริกะขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล เขาไม่อยากเล่าเรื่องเลวร้ายอย่าง ‘ศพที่หน้าตาเหมือนสามีอย่างกับแกะ’ ให้เธอซึ่งกำลังตั้งครรรพ์ฟังแล้วรู้สึกไม่สบายใจ เพียงแต่รู้สึกว้าวถ้าได้เห็นหน้าเธอ ความรู้สึกตึงเครียดตั้งแต่เช้าจะได้ผ่อนคลายลงและรู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง

หลังจากรายงานส่งต่อเวรในที่ประชุมตอนแปดโมงครึ่ง เขาก็ออกคำสั่งสำหรับเคสในห้องไอซียูที่ดูแลอยู่ แล้วออกตรวจผู้ป่วยในตึกजनเสร็จ ขณะเตรียมตัวกลับบ้านช่วงก่อนเที่ยง เครื่องพีเอชเอสก็ดังขึ้น

“โชคดียัง อาจารย์ยังไม่กลับหรอก”

โคมียามะนั่นเอง

“น่าแปลกที่ยังเห็นคุณโคมียามะอยู่ถึงปานนี้ ทั้งที่เข้าเวรดึกแท้ๆ”

“ฉันนอนไม่พองานเลยไม่ค่อยหลับ ต้องทำโอทีอีกนานเลย”

เขานึกภาพโคมียามะกำลังหาอยู่ที่ปลายสาย

“เรื่องเมื่อวานนะ ถึงจะคิดไม่ออกก็เถอะ แต่ฉันนี่อะไรขึ้นมาได้
อย่างหนึ่ง...” ถึงตรงนี้โคมียามะก็พูดเบาลงเหมือนจะชวนให้ติดตาม
“ลองปรึกษาอาจารย์คิโนซากิดูดีไหม”

“คิโนซากิอะ”

เขาเฉลยร้องเสียงหลง โคมียามะจึงรีบอธิบาย

“อ้อ อาจารย์เพิ่งมาทำงานที่นี่เมื่อปีที่แล้วคงจะยังไม่รู้จักสินะ เขา
เป็นหมอแผนกทางเดินอาหาร หล่อเป็นบ้าเลยละ”

ไม่ใช่ไม่รู้จัก แต่รู้จักดีเลยด้วยซ้ำ เขานึกถึงคนคนหนึ่งทั้งชื่อและ
รูปร่างหน้าตาขึ้นมา แต่เลือกที่จะไม่พูดถึงและบอกให้เธอพูดต่อ

“อาจารย์คิโนซากิอยู่โรงพยาบาลนี้มาประมาณสามปีแล้ว เขาค่อนข้าง
มีชื่อเสียงเพราะถ้าไปขอคำปรึกษา เขาจะบริหารจัดการให้ทันที อย่างคราวก่อน
ที่มีปัญหาใหญ่เรื่องเงินหายไปจากกระเป๋าตังค์ของคนไข้ที่แอดมิทจาก
ห้องฉุกเฉิน เขาก็แก้ปัญหาได้ในพริบตา ทุกคนเลยสบายใจกันไป”

“นั่นแหละ ว่าแต่... เขาชื่อเต็มว่าอะไรละ”

โคมียามะบอกว่า รอแป้นะ แล้วคงจะเปิดดูรายชื่อสมุดจดหมายเลข
โทรศัพท์ภายใน เพราะเขาได้ยินเสียงพลิกหน้ากระดาษ

“เจอแล้ว คิโนซากิ ชื่อเต็ม คิโนซากิ เคียวสึเกะ คำว่า ‘เคียว’
ใช้ตัวอักษรที่แปลว่า ‘ท้องกังวาน’ ”

นั่นไงล่ะ

อย่างไรก็ตาม ที่นี่เป็นโรงพยาบาลขนาดเล็กน้อยนิด จึงมีแพทย์ที่อยู่
ต่างแผนกและไม่เคยพบกันอยู่หลายคน แต่เขาไม่เคยคาดคิดหรือรู้ตัว
มาก่อนว่าเขาทำงานอยู่โรงพยาบาลเดียวกัน

คิโนซากิ เคียวสึเกะ ไม่ผิดแน่ เขาคือเพื่อนร่วมรุ่นสมัยเรียนชั้นมัธยมต้น
ที่ฝากความทรงจำที่ไม่อาจลืมเลือนไว้ วงการของบุคลากรทางการแพทย์

นั่นแคบ การได้เจอเพื่อนร่วมรุ่นจึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อย แต่ทำไมโชคชะตาต้องพาให้มาพบกันในวันเวลาแบบนี้ด้วย

เธอบอกว่า อีกสักครู่ ผู้ป่วยที่อาเจียนเป็นเลือดปริมาณมากกำลังจะถูกส่งมายังหน่วยฉุกเฉิน และคิโนซากิจะรักษาผู้ป่วยคนนั้นร่วมกับแพทย์เฉพาะทาง (แพทย์ที่ผ่านการฝึกอบรมขั้นต้นเป็นเวลาสองปีและกำลังเข้ารับการอบรมเฉพาะทาง)

“ขอโทษที่ทำให้ทำงานจนถึงเช้านะ ตอนทำงานก็ลองปรึกษาเขาดูแล้วกัน”
โคมียามะบอก —ตกลงอะไรคือสาระสำคัญกันแน่เนี่ย

ทาเคดะคิดแล้วก็ยิ้มเจื่อน แต่ก็ตกลงที่จะอยู่ช่วยงานและเดินกลับไปที่หน่วยฉุกเฉินอีกครั้ง การทำงานจะเป็นผลดีต่อสุขภาพจิตมากกว่า โดยปกติเขาไม่รู้สึกลำบากใจที่ได้งานเพิ่ม แต่วันนี้ต่างออกไป เขาตบแก้มตัวเองดังเพียะเพื่อปรับสมองให้เข้าสู่สภาวะพร้อมทำงานในห้องฉุกเฉิน

ทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไปในหน่วยฉุกเฉิน เขาก็กวาดตามองหาคนที่น่าจะเป็น ‘คิโนซากิ’ ซึ่งไม่เห็นแม้แต่เงา แต่กลับไปสบตาเข้ากับแพทย์หญิงร่างเล็กคนหนึ่ง เขาไม่คุ้นหน้าเธอเลย คงจะเป็นแพทย์เฉพาะทางด้านอายุรกรรมระบบทางเดินอาหาร เธอดูต่างจากฮารุตะอย่างสิ้นเชิง ดูเป็นผู้ใหญ่และจริงจัง ผมสีน้ำตาลเข้มถูกรวบเป็นหางม้าพลั่วไว้อยู่บนไหล่ที่บอบบางของเธอ

ในเซตที่ถูกปรับเป็นพื้นที่ความดันลบสำหรับผู้ติดเชื้อโควิด เธอกำลังพยายามเข็นรถเข็นอุปกรณ์ส่งกล้องภายในซึ่งดูใหญ่กว่าตัวเองเข้าไปในห้อง เขาจึงรีบเข้าไปช่วยทันที แพทย์หญิงคนนั้นค้อมศีรษะเล็กน้อย

“ขอบคุณค่ะ”

เธอบอกว่าชื่อทาจิบานะ เป็นแพทย์ด้านอายุรกรรมระบบทางเดินอาหารมาเป็นปีที่สี่ ดวงตากกลมโตที่มีตาดำโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ หลังจากแนะนำตัวเองแล้ว เขาก็เข้าเรื่องทันที

“อาจารย์... คิโนซากิล่ะครับ”

“อ้อ อีกสักครู่ก็คงจะมาค่ะ”

พอทาจิบานะตอบ สัญญาณเตือนว่ารถฉุกเฉินมาถึงแล้วดังขึ้น

“คานิยามะ มาซาโนริ เพศชาย อายุสี่สิบแปดปี มีประวัติเป็นโรคตับแข็งจากการดื่มแอลกอฮอล์ วันนี้อาเจียนเป็นเลือดสองครั้ง ผู้ป่วยมีอาการมึนงงจึงเรียกรถพยาบาล มาถึงโรงพยาบาลเวลา 11.30 น. ความดันโลหิต 75/50 ชีพจร 120 ครั้งต่อนาที”

เจ้าหน้าที่รายงานสถานการณ์ของผู้ป่วยอย่างรวดเร็ว ขณะเข็นเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วยไปยังห้องตรวจ

แค่ฟังประวัติการเจ็บป่วยก็พอเดาสถานการณ์ได้ไม่ยาก เส้นเลือดขาดในหลอดอาหารแตกซึ่งเกิดจากภาวะตับแข็งจากการดื่มแอลกอฮอล์ และอาการช็อกจากการเสียเลือด ไม่มีเวลาแล้ว

“เลือดล้นรวงล่ะ”

“ส่งไปแล้วค่ะ”

“เอาละ ผมจะดูสัญญาณชีพเอง อาจารย์เตรียมสองกล่องเลย”

ค่ะ ทาจิบานะรับคำก่อนจะวิ่งออกไป

เขาเข็นเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วยที่เต็มไปด้วยเลือดไปได้ข้างเครื่องส่องกล้องตรวจ จากนั้นรีบเปิดเส้นเลือดดำและเชื่อมต่อกับถุง RCC (เซลล์เม็ดเลือดแดงเข้มข้น) ที่พยาบาลส่งให้ และสั่งให้ละลาย FFP (พลาสมาแช่แข็ง) แล้วเลือดสีแดงก็ค่อยๆ ไหลผ่านท่อพลาสติกเข้าสู่ร่างกายผู้ป่วย

ขณะที่กำลังจดจ่อกับการสังเกตอาการของผู้ป่วย ทันใดนั้น เขารู้สึกว่ามีใครบางคนอยู่ด้านหลัง

“--ขอโทษทีให้ร้อ”

เสียงที่ได้ยินอยู่ทางด้านหลังนั้นเป็นเสียงที่คุ้นเคย แม้ทุ่มต่ำกว่าตอนที่ยังเป็นวัยรุ่น แต่ความรู้สึกของน้ำเสียงที่สดใสและมีเอกลักษณ์นั้นไม่ต่างไป

จากเดิม --อา ไม่ผิดแน่ หมอนั่นเอง คิโนซากิ

อีกฝ่ายคงยังไม่ทันสังเกตเห็นเขา คิโนซากิจึงเดินผ่านขึ้นมาทางด้านข้างและไปยืนอยู่ข้างทางจิบานะซึ่งกำลังใช้เครื่องส่องกล้องอยู่ เขาก็สวมเสื้อกาวนและหน้ากากเช่นกัน อาจเพราะเหตุนี้จึงทำให้ความสูงเกินหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร กับดวงตาเรียวยาวและนัยน์ตาสีเทาเข้มของเขาดูโดดเด่นเป็นพิเศษ

การผ่าตัดฉุกเฉินเพื่อห้ามเลือดเริ่มขึ้น

ทันทีที่ทางจิบานะสอดกล้องส่องตรวจเข้าไปทางปาก คานิยามะก็ตรวจและพบเลือดปริมาณมากออกมา เนื่องจากการสอดกล้องเข้าไปทำให้แรงดันจากภายในรุนแรง เลือดจึงพุ่งเหมือนออกจากปืนฉีดน้ำไปไกลถึงหนึ่งเมตร เลือดสาดกระเด็นใส่เสื้อกาวนของทางจิบานะจนเป็นสีแดง

บนหน้าจอแสดงภาพเป็นสีแดงเข้ม ไม่ว่าจะมองตรงไหนก็เป็นสีแดง จนแยกแยะไม่ออกว่าจะไปทางไหน จุดที่เลือดออกคงอยู่ในหลอดอาหาร แต่ไม่รู้ว่าใช้น้ำล้างเท่าไร เลือดก็ยังไหลทะลักออกมาจากจุดไหนสักจุด และยังคงเห็นแต่สีแดง เขาเห็นทางจิบานะใช้หัวไหล่ปาดเหงื่อที่ไหลลงมาจากหน้าผาก

ช่วงเวลาที่เคยจดจ่อแทบล้มหายใจผ่านไปพักใหญ่ จนในที่สุดเธอก็พูดด้วยความเกร็ง

“อาจารย์... หากจุดที่เลือดออกไม่เจอค่ะ”

ดูเหมือนคิโนซากิกำลังยืนอยู่ภายใต้หน้ากากนั้นด้วยซ้ำ

เขาก้าวออกมาข้างหน้าอย่างเงียบเชียบเหมือนเงา ทันทีที่รับคันบังคับของเครื่องส่องกล้องตรวจจากทางจิบานะ ก็เห็นได้ทันทีว่าแวดตาเปลี่ยนไปได้ยินเสียงทางจิบานะกลืนน้ำลายดังเอี๊ยก

จะว่าไปแล้ว หมอนี่ก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่นะ ทาเคะคิดขึ้นมาลอยๆ ไม่ว่าจะทำอะไรเขาก็ไม่มีช่องโหว่เลย ขนาดเลือดกระเด็น

เปื้อนเต็มเสื้อกาวัน แต่คิโนซากิยังไม่เหลือบมองเลยสักนิด จริงสิ สำหรับเขาแล้ว คำว่าความรู้สึกปั่นป่วนนั้นไม่มีอยู่จริง

“ตรงนี้ไง”

เขาเฝ้าดูอย่างอดทน จนในที่สุดบนหน้าจอมอนิเตอร์ที่นิ้วเรียวยาวของคิโนซากิชี้ขึ้น มีรูขนาดเล็กที่เส้นเลือดขอดบวมจนเป็นสีเขียวคล้ำเหมือนไส้เดือน ซึ่งมีเลือดทะลักออกมาเหมือนน้ำพุ

“ห่างจากพื้นเขียวสามสิบห้าเซนติเมตร ที่ตำแหน่งเจ็ดนาฬิกา”

แหวนยาง EVL ติดอยู่กับกล้องส่องภายใน เมื่อคิโนซากิเพิ่มแรงดูดเข้าไป รูที่มีเลือดออกก็ถูกดูดเข้าไปในปลอกหวักล้องพร้อมกับเยื่อเมือกโดยรอบ เลือดทะลักออกมาต่อหน้าต่อตา

“ยิ่งเลย”

ทาจิบานะกดหลอดปั๊มเพื่อยิงแหวนยางออกไปทันทีที่ได้รับคำสั่ง

แหวนลึกลงเข้าตรงกลางรูพอดี เยื่อเมือกถูกรัดอย่างแนบสนิท บริเวณเยื่อเมือกสีแดงเข้มที่โป่งขึ้นดูเหมือนหวดปลาหมึกนั้นมึฐเปิดอยู่ตรงกลาง—แล้วเลือดก็หยุดไหล

“สำเร็จ”

เขาร้องดีใจออกมาเบาๆ เป็นคำเดียวกับทาจิบานะ ทั้งสองจึงมองหน้ากันอย่างไม่ได้นัดหมาย แต่คิโนซากิ... ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมาเลย ดวงตาของเขายังคงสงบนิ่งอย่างถึงที่สุด

ฉันเลี้ยงเอง เขาชวนคิโนซากิที่ห้ามเลือดให้ผู้ป่วยสำเร็จไปห้องอาหารโดยไม่ยอมให้ปฏิเสธ จะปล่อยให้โอกาสดีที่จะได้ปรึกษาเรื่องฉุกเฉินสิบสองหลุดมือไปไม่ได้ ตอนแรกคิโนซากิซึ่งเป็นเพื่อนเก่าทำหน้าสงสัยแต่โชคดีที่สักพักก็ निकออกกว่าเขาคือใคร ทำให้ในที่สุดทั้งสองก็ได้จัดงานเลี้ยงรุ่นศิษย์เก่าชั้นมัธยมต้นในรอบสิบเจ็ดปีได้สำเร็จ

โรงพยาบาลหลายแห่งมีห้องอาหารสำหรับเจ้าหน้าที่แยกต่างหาก จากห้องอาหารของผู้ป่วย โครงสร้างจะคล้ายกับโรงอาหารของมหาวิทยาลัย คือมีพื้นที่กว้างขวาง ตรงทางเข้ามีเครื่องขายคุปองอาหาร เมื่อเลือกซื้อ คุปองเมนูที่ต้องการแล้ว ก็นำคุปองไปแลกอาหารที่เคาน์เตอร์

“เอ่อ ฉันบอกว่าจะเลี้ยงก็จริงอยู่... แต่เพิ่งเจอคนใช้แบบนั้นไป นายยังเลือกเมนูนี้ได้ไงเนี่ย”

เขาจ้องไปที่ฟาสต์ฟู้ดด้วยซอสมะเขือม่วงกับเบคอนในซอสมะเขือเทศ ที่วางอยู่บนถาดของคิโนซากิ แล้วพลอดถอนใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย ชุปก็เป็นชุปมีเนสโตรเน ชวนให้นึกถึงสีแดงๆ ของเหตุการณ์นองเลือด ที่เพิ่งเกิดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

“ก็เพราะกินกับนายไงล่ะ”

คิโนซากิหัวเราะเบาๆ ทาเคตะรู้ดีว่าเขาหมายถึงอะไร

คิโนซากิหมายความว่า เขาไม่จำเป็นต้องแสร้งทำตัวให้ดูเป็นคนปกติ

เขาเองสั่งราเมนส์สไตล์ญี่ปุ่น กลิ่นหอมของซอสโชยุฉุยตะเจมูก รู้สึกว่า ช่วงนี้เขากินแต่เมนูนี้เป็นมื้อกลางวันเสมอ แต่ถึงจะเป็นแค่ห้องอาหารของโรงพยาบาลก็อย่าประมาทไป เพราะเมนูที่มีตลอดทั้งปีนี้อร่อยไม่ใช่เล่น

ตอนแรกคิดว่าจะกินไม่ลง แต่พอเห็นเมนูเดิมที่กินเป็นประจำก็เริ่มหิวขึ้นมา ท้องของเขาร้องดังจ๊อก

ทั้งสองต่างยกถาดอาหารของตัวเอง แล้วนั่งลงที่โต๊ะสำหรับสองที่ ตรงข้างหน้าต่าง คิโนซากิซึ่งนั่งตรงหน้าปลดกระดุมคอเสื้อแบบ คอสูงออก แล้วพ่นลมหายใจเบาๆ ถึงจะสวมเสื้อคอสูง แต่ลำคอขาว เรียวยาวของเขาก็กึ่งโผล่พ้นคอเสื้อไปอีก ดูแล้วน่าอิจฉาจริง

ห้องอาหารโล่งเพราะเลยเวลาที่คนใช้บริการมากไปแล้ว แต่ก็มีเหตุผลอีกข้อหนึ่ง โปสเตอร์เคลือบลามิเนตมีติดอยู่ไปทั่ว ซึ่งถึงจะมีความจำเป็น แต่มันก็ชวนให้หดหู่ทุกครั้งที่เห็น

‘กรุณาสวมหน้ากากอนามัยในห้องอาหาร’

“เอาละ เรามาตั้งกั้นแบบสงบเสียงมตามกฎกันดีกว่า”

พอเขาพูดขณะหักตะเกียบออกจากกัน คิโนซากียกไหล่แล้วยิ้ม
ก่อนจะถอดหน้ากากออก

—ไม่เปลี่ยนไปเลยสักนิด

ใบหน้าของเพื่อนเก่าดูเหมือนจะเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นเมื่อเทียบกับสมัย
มัธยมต้น แต่ก็ยังคงหลงเหลือเค้าของเด็กหนุ่มอยู่

ผิวขาวเนียนละเอียด ดวงตาเรียวยาว นัยน์ตาสีเทาเข้มเกือบดำ
จมูกโด่งเรียวราวกับรูปสลักที่สมบูรณ์แบบ ริมฝีปากได้รูปสีแดงเรื่อ เส้นผม
สีน้ำตาลเข้มมีความยาวปานกลาง

ร้อยทั้งร้อยคนต้องหันมองแน่ โคมิยามะเรียกเขาว่า ‘หนุ่มรูปงาม’
แม้แต่ในสายตาของผู้ชายด้วยกัน เขายังดูงดงามเกินคำชมนั้นไปมาก

ราวกับว่าเขาเป็นสิ่งที่ชีวิตจากต่างโลก

สิ่งที่ทำให้คิดถึงขนาดนั้น อาจมาจากความทรงจำในอดีตที่ฝังลึก
ก็ว่าได้ ขณะมองคิโนซากิใช้ส้อมมันวาวเส้นพาสต้าให้ขาดเป็นวง ใจของเขา
ก็ลอยกลับไปสู่ช่วงวัยรุ่นโดยไม่รู้ตัว

เขารื้อฟื้นความทรงจำ สิ่งแรกที่ปรากฏขึ้นในหัวคือภาพของห้องเรียน
ฤดูร้อนเมื่อสิบเก้าปีก่อน ไซ่แล้ว ตอนนั้นเขาอยู่ชั้นมัธยมปีที่สอง
หลังจากฝึกซ้อมเบสบอลเสร็จ เขานึกขึ้นได้ก่อนจะกลับบ้านว่าลืมของไว้
จึงเดินกลับไปห้องเรียนเพียงลำพัง

ภาพที่เลื่อนรางค่อยๆ ชัดเจนขึ้นในความคิด

ดวงอาทิตย์ที่ร้อนแรงในตอนกลางวัน กำลังคล้อยไปทางทิศตะวันตก
ความร้อนที่อดทนมาระหว่างการฝึกซ้อมเริ่มบรรเทาลงเล็กน้อย ทันทีที่เปิด
ประตูห้องเรียน สายลมเย็นก็พัดมากระทบใบหน้า

มึ้งมึ้งมึ้ง...

เสียงร้องของจักจั่นดังระงม ทำให้ทาเคดะชะงักไปชั่วขณะ

“ขอโทษนะ เสียงดังไปใช่ไหม”

ทันทีที่ลิ้นเสียงพูดซึ่งฟังดูฉุนเฉียวตามด้วยเสียงปิดหน้าต่างดังปัง เสียงของจักจั่นก็เบาลง เมื่อเพ่งมองย้อนแสงที่แยงตา ก็เห็นเด็กสาวในชุดนักเรียนปกเกล้าสีคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าต่าง

มิตสึชิมะ จิสะนันเอง เขาได้อยู่ตามลำพังในห้องเรียนกับเด็กสาวที่ได้ชื่อว่าสวยที่สุดภายใต้ท้องฟ้ายามเย็น เขาพยายามข่มหัวใจที่เต้นรัว ก่อนตอบว่า “ไม่เป็นไรหรอก” แล้วเดินตรงไปที่โต๊ะของตัวเอง พอเขาเจอหนังสือเรียนที่ต้องการและเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง มิตสึชิมะก็ยังยืนอยู่ที่เดิม เธอคงสังเกตเห็นสีหน้าสงสัยของเขา จึงพูดขึ้นว่า “ดูนั่นสิ” และชี้ออกไปนอกหน้าต่าง

“มีเหยี่ยวบินอยู่ตรงนั้น”

มีบางสิ่งที่ดูเหมือนจุดสีดำเล็กๆ กำลังโคจรเป็นวงกลม สูงและไกลออกไปบนท้องฟ้ายามเย็น

ขณะที่จ้องมอง เขารู้สึกว่าได้ยินเสียงพึมพำเบาๆ มาจากข้างๆ ว่า ดีจัง ใบหน้าของมิตสึชิมะที่มีเงาเทาบัพทบางๆ นั้นดูต่างจากภาพลักษณ์ปกติที่สุดใสของเธอ เขาจึงเผลอมองเธออีกครั้ง แต่ทันใดนั้นก็มึนเสียงดัง แล้วประตูห้องเรียนก็เปิดออก

“เคียว”

สีหน้าของสาวน้อยสดใสขึ้นมาทันที

“—โทษที ที่ให้รอ”

คิโนซากิยืนอยู่ตรงนั้น เขาปลดกระดุมคอที่เสื้อเชิ้ตออก ใบหน้าอันงดงามอย่างเหลือเชื่อนั้นกระทบกับแสงในยามเย็น

มิตสึชิมะวิ่งผ่านหน้าเขาไปหาคิโนซากิแล้วจับแขนของเขาไว้ คิโนซากิเพียงหันมาทางนี้เล็กน้อยและพยักหน้าทักทาย มิตสึชิมะใช้มืออีกข้างที่ว่างอยู่

โบกมือให้เบาๆ เขาได้แต่ยืนมองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยความตะลึง แล้วทั้งสองก็เดินออกจากห้องเรียนไป

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาได้เห็นมิลีซิมะในขณะที่เธอยังมีชีวิตอยู่ หลังจากผ่านวันเสาร์อาทิตย์ไป คาบแรกของเช้าวันจันทร์กลับไม่เริ่มต้นเสียที่

ในห้องเรียนที่เอะอะเสียงดัง มีเพียงที่นั่งของมิลีซิมะยังว่างเปล่า
--สงสัยจะเป็นหวัดฤดูร้อนละมัง

เขาคิด พอไม่มีคนรำเริงอย่างเธออยู่ ความสดใสในห้องเรียนก็ดูหม่นหมองลงเล็กน้อย

ผ่านไปครึ่งชั่วโมง ครูผู้หญิงเดินเข้ามาในห้องเรียนพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา ความผิดปกตินั้นทำให้ห้องเงียบลงทันที

“...มิลีซิมะ เพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อครูนี่เอง”

พอพูดได้เพียงเท่านี้ ครูก็ร้องไห้โฮออกมา

ระหว่างทางมาโรงเรียน มิลีซิมะถูกรบรกรทุกที่เลียวตรงสี่แยกชนและเสียชีวิตทันที

ความคิดของเขาหยุดชะงักลงราวกับถูกแช่แข็ง สำหรับเขาในวัยมัธยมต้น ความตายเป็นสิ่งไกลตัว มีวันนี้และได้สนุกสนานเป็นเรื่องปกติ บางครั้งก็มีเรื่องเศร้าแล้วก็ถึงเช้าวันใหม่ ถ้าพรุ่งนี้มีเรื่องดีๆ เกิดขึ้น ก็ยังมีอนาคตข้างหน้าเสมอ... ความเชื่อแบบเด็กๆ แบบนั้น ได้พังทลายลงอย่างสิ้นเชิง ณ วินาทีนั่นเอง

กรีดดดด เสียงดังที่ทำลายความเงียบลงนั้นมาจากนักเรียนสาวที่เป็นเพื่อนสนิทของมิลีซิมะซึ่งพบบ่นาลงกับโต๊ะแล้วร้องไห้ ท่ามกลางเสียงร้องไห้ที่เริ่มดังระงมไปทั่วห้องเรียน เขาใจหายเพราะนึกถึงคิโนซากิขึ้นมา เขาแอบเหลือบมองเขาด้วยหางตา แต่เด็กหนุ่มรูปงามคนนั้นไม่มีน้ำตาเลย และดูเหมือนว่าเขากำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่

โรงเรียนถูกประกาศปิดชั่วคราว

นักเรียนทุกคนได้รับคำเตือนให้ระมัดระวังอุบัติเหตุ และให้ตรงกลับบ้านทันที นักเรียนค่อยๆ แยกย้ายกันออกจากห้องเรียนเป็นกลุ่มละสองสามคน หลายคนชวนเขากลับบ้าน แต่เขาไม่มีอารมณ์จะกลับไปพร้อมใครทั้งนั้น เขาแวะไปที่ห้องชมรมเบสบอลโดยไม่มีธุระ ก่อนจะเดินออกจากประตูโรงเรียน แล้วก็สังเกตเห็นใครบางคนอยู่ห่างออกไปข้างหน้าประมาณยี่สิบเมตร

คิโนซากิ

เอายังไงดี จะทักดีไหม

เขาลังเลเล็กน้อย แต่ก็รู้สึกว่าการทักตอนนี้จะดูจางเกินไป ไกลจะถึงทางแยกแล้ว และคิดว่าเดี๋ยวก็คงจะคลาดกัน

แต่ปรากฏว่าบ้านของทั้งสองอยู่ใกล้กันมาก เขาพลาดเสียแล้ว ถึงจะเลี้ยวแล้วเลี้ยวอีกก็ยังเห็นคิโนซากิเดินนำหน้า จนดูเหมือนเขากำลังสะกดรอยตามโดยไม่ตั้งใจ

พอเลี้ยวตรงสี่แยกหนึ่งซึ่งห่างจากโรงเรียนมาพอสมควร

เขาก็แทบไม่เชื่อสายตา

เขาเห็นคิโนซากิกำลังยืนอ่านหนังสือการ์ตูนในร้านขายของชำข้างหน้า แล้วทันทีที่อ่านจบ เขาก็เรียกคนในร้านมาแล้วซื้อโคล่าขวดหนึ่งและขอให้เปิดฝาขวดให้ด้วย

คิโนซากิกยกขวดโคล่าขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมด เพื่อไหลผ่านไบหน้าทั้งดงาม ก่อนจะไหลไปตามลำคอขาวผ่องของเขา

สีหน้าของเขาเหมือนกำลังคิดอะไรอย่างเช่น อากาศร้อนจัง หรือวันนี้มือกลางวันจะกินอะไรดีนะ เขาสัมผัสได้เลยว่าคิโนซากิไม่มีแม้เศษเสี้ยวของความอหังการต่อมิดิซิมะเลย

ขณะที่ยืนตะลึงอยู่ตรงนั้น คิโนซากิก็นหันมาโดยที่เขาไม่ทันตั้งตัว ความรู้สึกที่แวบตานั้นบอกว่า ชวยละ แต่เพียงพริบตาเดียวสีหน้าของเขา

กลับเปลี่ยนเป็นความเศร้าสลด การเปลี่ยนแปลงนั้นรวดเร็วและชัดเจนเกินไปจนเขาเกือบหลงคิดไปว่า สิ่งที่เห็นเมื่อครู่นี้เป็นเพียงภาพลวงตา

“คิโนซากิ ที่จริง... นายเป็นคนใจดำใช่ไหม ทั้งที่มีสีซีมะเพ็งตายไป นายไม่เสียใจเลยหรอ”

ความโกรธที่พวยพุ่งขึ้นมาจากก้นบึ้งของหัวใจ ทำให้เขาเข้าไปประชิดตัวคิโนซากิ

“ว่าไงล่ะ ถ้าอยากพูดอะไรก็พูดออกมาเลย”

“...ก็นายเห็นแล้วนี่ จะให้ฉันพูดอะไรล่ะ”

คิโนซากิยิ้มเล็กน้อย ไปคุยกันที่อื่นเถอะ เขาพูดและชวนไปที่สวนสาธารณะใกล้ๆ

อากาศร้อนระอุ เสียงร้องหือดของจิ้งจั่นดังก้องไปทั่ว

คิโนซากิที่สวมเสื้อยืดขาวของชุดนักเรียนนั่งลงบนชิงช้า ชิงช้าเก่าๆ ซึ่งมีเด็กหนุ่มรูปงามนั่งอยู่นั้นไกวช้าๆ อยู่ใต้ร่มเงาของแสงแดดที่ส่องลอดผ่านกิ่งไม้ มันส่งเสียงเสียดสีดังเอี้ยดอ๊าดทุกครั้งที่เคยเลื่อนไหว

น่าแปลกดีที่ไม่มีเด็กอยู่ในสวนเลย บริเวณนั้นเหมือนอยู่อีกโลกหนึ่ง ซึ่งมีพวกเขาแค่สองคน แล้วคิโนซากิก็พูดขึ้น

“ถ้าเปรียบเทียบรู้สึกเป็นอุณภูมิ ฉันคงเป็นสัตว์เลือดอุ่น ไม่ใช่สัตว์เลือดเย็น อุณหภูมิของฉันต่ำแต่คงที่เสมอ”

“นายไม่มีความรู้สึกเลยงั้นหรอ”

“เปล่าหรอก ฉันนะ เศร้าเป็นแล้วก็โกรธเป็น เวลาที่อ่านการ์ตูนสนุกๆ ก็รู้สึกสนุก ตอนที่ได้ยินว่ามีสีซีมะตาย แน่่อนว่าฉันเสียใจมาก แต่การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของฉันเพียงครู่เดียวเท่านั้น เปลี่ยนแปลงแค่แวบเดียวแล้วก็หายไปทันที เหมือนท้องทะเลที่สงบนิ่งตลอดกาล”

“หมายความว่า นายลืมได้ทันทีอย่างนั้นหรอ”

“จะว่าลืมหรอ มันหายไปเองอย่างไร้ร่องรอย ดังนั้นฉันถึงไม่เข้าใจว่า

ทำไมคนเราต้องปล่อยให้ตัวเองไปตามอารมณ์ด้วย ในเมื่อไม่ว่าฉันจะเศร้าแค่ไหน มีสิทธิ์จะไม่ม้วนกลับมา หรือจะโกรธคนชั่วรอบรรทุกไป ก็ไม่มีประโยชน์ ดังนั้นฉันคิดว่า ตั้งแต่พรุ่งนี้ไปฉันจะทำยังไง ฉันจะยอมรับความตายของเธอแล้วใช้ชีวิตต่อไปยังไงต่างหากที่สำคัญกว่า แต่มันไม่ใช่อย่างนั้น ฉันรู้ว่าคนส่วนใหญ่จะปล่อยให้อารมณ์ครอบงำไปอีกนาน ฉันเลยพยายามระวังตัวให้ดูเหมือนว่าฉันเองก็ไม่ต่างกัน”

คิโนซากิพูดด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่ เขามีรอยยิ้มจางๆ บนใบหน้าด้วยซ้ำ

เขาได้ยินแล้วก็พูดอะไรไม่ออก เห็นด้วยที่การเศร้าโศกไปก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอะไรได้ ถ้าจะบอกว่าเป็นการเสียเวลาก็คงจะใช่ แต่แนวคิดที่สมเหตุสมผลนั้นกลับทำให้รู้สึกว้าเหว่จิตใจ เขาไม่รู้จะถ่ายทอดความรู้สึกประหลาดนั้นออกมาเป็นคำพูดได้อย่างไร พออยู่ต่อหน้าคนที่มีความรู้สึกแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง ทั้งความเศร้า ความโกรธ ล้วนหายไปอย่างไร้ร่องรอย ทาเคดะพินิจพิจารณาดูคิโนซากิด้วยความรู้สึกเหมือนกำลังมองบางสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์

“ถ้าไม่ปล่อยให้อารมณ์ครอบงำ ก็จะเห็นโลกได้อย่างชัดเจน ฉันมีนิสัยแบบนี้ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ไม่ใช่ว่ายังไง ฉันก็รู้สึกว่าคุณได้ประโยชน์จากมันไม่น้อยเลย”

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ความสัมพันธ์อันแปลกประหลาดระหว่างเขากับคิโนซากิก็ได้ก่อตัวขึ้น มันใกล้เคียงกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้สมรู้ร่วมคิดที่มีความลับร่วมกัน มากกว่าจะเรียกว่าเป็นมิตรภาพธรรมดา ไม่รู้เพราะเหตุใด เขาจึงไม่เคยคิดจะบอกใครเรื่องความลับของคิโนซากิเลย ไม่ว่าจะอย่างไร มิตรภาพของทั้งคู่ก็ดำเนินต่อไปจนกระทั่งจบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมต้น และไปเรียนต่อชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนอื่น...

“นายแต่งงานแล้วสินะ ยินดีด้วย”

เสียงนั้นดังเขากลับมาสู่ปัจจุบัน คิโนซากิกินพาสต้าหมดจานตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ และกำลังมองมาที่เขาโดยที่สวมหน้ากากเสริมจเรียบร้อย เขารับชดเส้นราเมนคำสุดท้ายแล้วสวมหน้ากาก

ขอบคุณนะ สี่ปีแล้วละ เขาตอบขณะที่ยังเคี้ยวอาหารอยู่ในปาก แล้วก็รู้สึกถึงความผิดปกติทันที

“ทำไมถึงคิดว่าฉันแต่งงานแล้วละ ฉันไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยสักคำ แล้วก็ไม่ได้ใส่แหวนด้วย”

“นิ้วนางซ้ายของนายเล็กกว่าข้างขวามาก ฉันเลยคิดว่านายอาจถอดแหวนไว้ที่บ้านเพราะต้องเข้าเวร”

“แต่ฉันอาจหย่าแล้วก็ได้นี้”

เขาลองแกลังแย้งกลับไป แต่คิโนซากีย้มนก่อนตอบว่า ไม่น่าใช่

“ดูที่หน้าจอล็อกสกรีนของสมาร์ตโฟนนายสิ ภาพวิวที่ถ่ายจากวิลล่ากลางน้ำ ถ่ายที่มัลดีฟส์ เมืองหลวงแห่งการอันนิมูนไซ้ใหม่ ถึงจะไม่มีคนในภาพ แต่ถ้าดูดีๆ จะเห็นของใช้ในห้องน้ำมีให้สองชุด จากลักษณะงานที่เข้มงวดของนาย อาจจะเป็นภาพถ่ายก่อนปี 2019 ที่เริ่มมีข้อจำกัดการเดินทางข้ามประเทศ ถ้านายหย่ามาแล้วก็คงเปลี่ยนภาพไปแล้วละโดยปกตินะ”

คบไม่ได้จริงๆ เขาเฉลอพิมพ์

“แล้ว”

“หืม”

“นายมีเรื่องอะไร ถ้านายแค่อยากนึกถึงวันเก่าๆ เลยชวนมากินข้าวในห้องอาหารโรงพยาบาลที่ต้องใส่หน้ากากมันก็ดูผิดปกติไปหน่อย ฉันว่านายต้องมีเหตุผลเร่งด่วนบางอย่างที่ต้องคุยกับฉันเดี๋ยวนี้ อย่างเช่น ปัญหาที่เกิดในช่วงที่อยู่วะ”

เขาโดนจี้ใจดำเข้าอย่างจัง แต่ไม่อยากยอมรับตามตรง